

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10005 wersja ostateczna z dnia 16 grudnia 2009 r., w której wskazano władzom finansowym, że zwrot skarżącej należności celnych przywozowych z tytułu przywozu tuńczyka w konserwach pochodzącego z Tajlandii nie jest uzasadniony [sprawa REM 07/08].

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja uchybiła swym zobowiązaniom do zapewnienia równego i niedyskryminującego dostępu do kontyngentu nr 09.2005, w okresie 2007/2008, importerom mającym siedzibę we Francji lub w innych państwach członkowskich, gdzie urzędy celne są zgodne z prawem zamknięte w niedziele, którzy złożyli deklaracje celne w dniu 2 lipca 2007 r.,

- nie podejmując w analizowanej sytuacji, w której kontyngent był otwarty w niedzielę 1 lipca 2007 r., środków prawnych umożliwiających traktowanie tych importerów w sposób równy i niedyskryminujący, oraz
- nie przesuwając daty otwarcia wskazanego kontyngentu na dzień 2 lipca 2007 r., mimo że kontyngent ten miał bardzo duże znaczenie.

**Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2010 r. —
Communauté de communes de Lacq przeciwko Komisji**

(Sprawa T-132/10)

(2010/C 148/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Communauté de communes de Lacq (Mourenx, Francja) (przedstawiciel: J. Daniel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- nakazanie Unii Europejskiej zapłatę skarżącej kwoty 10 000 000 EUR z tytułu naruszeń prawa oraz bezzwrotności, jakich dopuściła się Komisja w kontekście niewywiązania się ze zobowiązań zaciągniętych przez spółkę ACETEX;
- nakazanie Unii Europejskiej zapłatę skarżącej kwoty 25 000 EUR z tytułu poniesionych kosztów niepodlegających zwrotowi;

— obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem wniesionej przez Communauté de Communes de Lacq skargi jest uzyskanie odszkodowania za szkodę rzekomo poniesioną wskutek wydania przez Komisję decyzji uznającej za zgodną za wspólnym rynkiem i z funkcjonowaniem porozumienia EOG koncentrację związaną z przejściem kontroli nad Acetex Corporation przez Celanese Corporation, w której to decyzji instytucja ta nie uznała za wiążące prawnie zobowiązań do kontynuowania przez pięć lat prowadzenia działalności w fabryce spółki Acetex w Pardies (sprawa COMP/M.3625 — Blackstone/Acetex).

Na poparcie swej skargi skarżąca ponosi, że Komisja naruszyła zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ w swej wykładni rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw⁽¹⁾ pozbawiła ona ochrony osoby trzeciej w stosunku do koncentracji (pracowników oraz miejscowy zarząd przedsiębiorstwa), podczas gdy ze zobowiązań zaciągniętych przez przedsiębiorstwo Celanese Corporation jasno wynikało, iż pracownicy ci podlegają przez pięć lat ochronie przed zaprzestaniem działalności.

Skarżąca poniosła zatem niewątpliwie znaczną szkodę. Należące do tego sektora wspólnoty lokalne są pozbawiane znacznych źródeł podatkowych i zmuszone do poczynienia wskutek zamknięcia zakładu szeregu wydatków o charakterze społecznym. Należy obawiać się bowiem licznych zwolnień zarówno wśród pracowników spółki Acetex, jak również wśród pracowników przedsiębiorstw, których działalność była bardzo ściśle związana z działalnością przedsiębiorstwa Celanese Corporation.

Jeśli odpowiedzialność za zwinione działanie Komisji nie zostanie stwierdzona, skarżąca wnosi tytułem żądania ewentualnego o stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za działanie niezawinione. Nie istnieją żadne wątpliwości co do poniesionej przez skarżącą szkody oraz jej szczególnego i nadzwyczajnego charakteru, a także co do tego, że szkoda ta została bezpośrednio spowodowana przez odmowę ukarania przedsiębiorstwa Celanese Corporation przez Komisję.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. 2004 L 24, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2010 r. — FESI przeciwko Radzie

(Sprawa T-134/10)

(2010/C 148/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: E. Vermulst i Y. Van Gerven, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (¹) w całości, lub pomocniczo, w zakresie dotyczącym strony skarżącej i jej członków, w szczególności jej członków objętych próbą (Adidas AG, Nike European Operations BV, Puma AG i Timberland Europe BV)

— zobowiązanie Rady do ujawnienia — odnośnie każdego producenta unijnego objętego próbą — danych dotyczących

produkcji stanowiących podstawę doboru próby w ramach przeglądu wygaśnięcia oraz danych dotyczących zatrudnienia

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych żądań strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

Po pierwsze, strona skarżąca podnosi, że nie żądając od składających skargę producentów Unii Europejskiej wypełnienia formularza kontroli wrywkowej, Rada dopuściła się błędu w zastosowaniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (²), oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia praw do obrony i zasady niedyskryminacji. W szczególności, strona skarżąca podnosi, że instytucje Unii Europejskiej nie zażądały od składających skargę producentów Unii Europejskiej wypełnienia formularza kontroli wrywkowej i w związku z tym, próba dotycząca producentów UE została dobrana w braku wymaganych danych, na podstawie ograniczonych — nieweryfikowalnych — informacji przedłożonych przez składających skargę. Strona skarżąca podnosi, że w konsekwencji uniemożliwiono jej weryfikację prawidłowości dobranej próby. Ponadto podnosi ona, że instytucje UE traktowały zainteresowane strony, znajdujące się w porównywalnych sytuacjach, w odmienny sposób bez jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia i naruszyły podstawową zasadę niedyskryminacji.

Po drugie strona skarżąca podnosi, że przy doborze próby producentów UE Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Podnosi ona, że próba producentów UE nie stanowiła największej reprezentatywnej wielkości produkcji lub obrotów, która mogłaby zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i że została w przeważającej mierze dobrana na podstawie kryteriów niewskazanych w tym przepisie.

Po trzecie strona skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 6.10 porozumienia antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu stosując art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego niezgodnie z tym przepisem porozumienia antydumpingowego. Rada nie określiła próby producentów UE, która reprezentowałaby największy udział procentowy wielkości produkcji lub obrotów, jak wymaga art. 6.10 porozumienia antydumpingowego WTO.